

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον ποίχη γρόσα.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'σ'την γ'ην έδρουόμεν τον Παρθενώνων.

Τών θρών μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κτ'ω φράγα εί να ι μόνο.
Γιά τ'ά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγα και 'στ'ό χέρι.

Δεκάθετον του μηνός εικόσιμα,
μεγάλη βασιλεία νηνεμία.

Ποίντος έπτακόσα κι'όγδονταένα,
εξελέγξει, ήσπαις, μο'υτο' άριεμμένα.

**Χριστούγεννα πολιτικά,
που ψάλλονται μελωδικά.**

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, του χρόνου πρώτ' ήμέρα,
και μέσ 'στην κούνια βάλετε τον γέρο μας πατέρα.

Κουνέτε τον, κουνέτε τον,
κι' έλοι σας προσκουνέτε τον
τόν νέο μας Μεσσία,
που τάκανε θυσία.

Ό Θεοδωρής μετανοήσε,
ό Θεοδωρής ζηνάνειωσε,
και τώρα νέος πάλι
σωτήρας ξεπροβάλλει.

Καλησπερούδια σας, Ρωμηοί, 'στα τόσα ξαρκικά σας
του Θεοδωρή την γέννησιν να 'πώ 'στ' άρχοντικά σας.

Ό γέρος έναφύτρωσε,
κι' ή κτισίς έλη χαιρεί,
και τους θεσμούς ελύτρωσε
μέ πατερό 'στο χέρι.

Όλος ό κόσμος ήλαρός
του 'φώναξε σπολλάτη,
κι' ό γέρος βεργολιγερός
έπηγε στο Παλάτι.

Τραπέζια 'στρώθηκαν γι' αυτόν 'στ' Ανάκτορα μεγάλα
κι' ήπιε τ'άθανατο νερό και του πουλιού τ'ό γάλα.
Τήν νέαν άναγέννησιν και 'στην Αύλην εώρτασαν,
πούτιγκαις άλά Ρισελίς τόν Θεοδωρή τόν 'χόρτασαν.

Κάτσε να φ'ζε, κάτσε να π'ζε, κάτσε να τραγουδήσει,
κάτσε να 'π'ζε για τους θεσμούς να μας καλοκαρδίσει.
Κι' ό σεβαστός Κυρδόνχαρος, ή πρώτη φαβορίτα,
σε μιά σανιδ' άκούμπησε να 'π'η την άλφα β'ητα.

'Αργοτραγουδήσε σιγά και σε γλυκούς χαβάδες
μέ τί λουκούμια Συρκάκι και σαπουνί χαλβάδες
τόν 'γλύκακων ήμέτεροι και φίλτατοι πολλοί,
κι' έκείνος τους έπότισε μέ ζυδι και ρολί,
προπάντων τόν 'Αρχάδα του, τόν έπιστο Μπακόπουλο,
που μ'α φορ' 'στην Τρίπολι τόν 'χόρτασε κοτόπουλο.

Καλησπερούδια σας, Ρωμηοί, μέσ 'στ' έλλα ξαρκικά σας
του Θεοδωρή την γέννησιν να 'πώ 'στ' άρχοντικά σας.
'Η πρόδος του κράτους σας δέν είναι πλέον χιμακία,
τόν Θεοδωρή κουνέτε,
νέος Μεσσίας σήμερα
λαμπρός άναγεννάται.

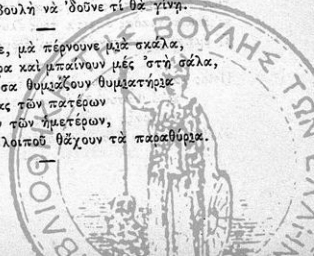
Καθένας κλάδος θά σωθ'ι,
όπου δέν 'έρισκει άκρα,
και τώρα θ' ανακασωθ'ι
και καθεμιά φαλάκρια.

Μάγοι πολλοί σαν κι' άλλοτε μέσ 'ερχοντάι και τώρα
και κουβαλούν και δόρα.

Πάνε 'στην φάτην τ'ης Βουλή, δέν βλέπουμε κανένα,
'έρισκουν την πόρτα σφραλιστή και τά κλειδιά παρμένα.

'Ρωτούν ποιός τ'άχει τά κλειδιά, και φύλακες κωμποσοί
τους λέν : ό Φαρμακόπουλος, μέ δέν θά σας τά δώση.
Πάνε 'στον Φαρμακόπουλο, κι' έκεινος δέν τά δίνει,
και ξανατρέχουν 'στη Βουλή να 'δοβνε τί θά γίνη.

Τότε καιρό δέν γάνουσε, μέ πέρουσε μέ σκάλα,
και σπάνε δυο παραθύρα και μπαίνουν μέσ 'στη σκάλα,
κι' άμέσως μέ κατάρυσσα θυμίζου θυμιατήρια
τάς έδρας τών πατέρων
κι' έλων τών ήμετέρων,
όπου για πόρταις του λοιπού θ'άχουν τά παραθύρα.

Γιὰ τὸν Μεσσία ξεκινοῦν,
τὸν βλέπουν, τὸν γνωρίζουν,
γονατιστοὶ τὸν προσκυνοῦν
καὶ δῶρα τοῦ χαρίζουν.

Τοῦ δίδουν ἀκριθὴ φασκιά
κοιλίσαις νὰ φασκίωσῃ,
καὶ ἴλια φουσκωμέν' ἄσκη
σὴν τοῦτα νὰ φουσκώσῃ.

Μὰ καὶ σφουρίτρας δυναταὶ
χαρίζουν τοῦ τσοπάνη,
γιὰ νὰ μαζεύωνται μ' αὐταῖς
τὰ πρόβατα ἰσθ' στάνη.

Τοῦ δίδουν κ' ἓνα πατέρο,
τοῦ δίδουν καὶ καθρόνι,
νὰ γίνῃ σὴν κ' αὐτὰ γέρο
τοῦ γέρου τὸ Κορδόνι.

Μὰ καὶ κλειδὸς γιὰ τὴν Βουλήν τοῦ ἁγρίσαν καινούρης,
γιατὶ γ' ἔχθησαν τὰ πηλὰ μὲς ἰσθ' μεγάλη φύρξ.

Τοῦ δίδουν ὡς ἀνταμοιβὴν
καὶ τσάπικς εἰς τὰ χέρι,
καὶ γιὰ τὸ δοῦναι καὶ λαβεῖν
χρυσόδετα τερτέρικς.

Καίτε λιθάνι μπάλικο γιὰ κάθε τοῦ ρουθοῖνι
καὶ ἰσθ' Βουλὴ ζανάρωνται βραστῶντας ξεσκονιστραὶ,
πηγίνουν καὶ ἰσθ' Τσαρλαμπά, τοῦ δίδουνε κουδοῖνι,
πηγίνουνε καὶ ἰσθ' Τρκυλό, τοῦ δίδουνε κουδοῖνιστραὶς.

Καὶ μὲς ἰσθ'ν ἐξελέγξουν τὰ τμήματα πηγίνουν
ν' ἀκούσουν γιὰ τῆς ἐκλογῆς τὴν ξεφρικὰ θὰ γένουν,
ἀκούν πῶς τόσο ἴψησαν ἀπὸ μεθύσι τάπα,
τὸν Χατζηγάκ' βλέπουνε νὰ ρίχνεται τοῦ Ζάππα,
μὰ καὶ τὸν Γεωργόπουλο τὸν ἔριξαι, δὴν κρατεῖται,
ἀλλὰ κ' ἑκεῖνος πάρολι τοῦ τῆψαλε καὶ σέτε.

Ἄγῶνες λέν πῶς ἔγιναν ἰσθ' Τρικκαλα γενναῖοι
κ' ἔτρεχαν ἀρεμάνιοι μὲ δυναταὶ πηλάλαικς,
ἰσθ' Ἄρβανίτες ρίχτηκαν ὀ Σαρακατσαναταί,
ποῦχουν πᾶσῃμακ τὰ πολλὰ, τῆς ἀσμένιαικς πάλαικς.

Κ' ὁ Χατζηπέτρος φωνάζε ἰσθ'ν Ζάππα κ' ἰσθ'ν ἄλλου
πῶς τὴν σκεπὴ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἐπετάξαν πέρα,
κ' ἀπὸ ἴψηλὰ φωνάζανε μὲ Γ' κ' ἰσθ'ν ἀντιπάλου:
ὁ δ' ἀκόλου σὴς ἰσθ'κωσε καὶ μάννα καὶ πατέρα.

Ἦμνησαν νέοι Πίνδαροι τοὺς ἀθλητὰς τοῦ γένους,
κ' ἔγινε κ' ἓνα ξεφρικὸ
ἰσθ' δόξασμένο Δομοκὸ,
τοὺς ἐκλογεῖς τοὺς ἠγῆζικαν ἰσθ' τμήματα δεμένους,
κ' ἀνὰ τετραδὸς ἔπειτα τοὺς ἔλυναν ἐκεῖ
κ' ἔμπαιναν μὲ συνειδησι κ' ἔρριχναν τὸ κουκί.

Ποῖος λαὸς κυρίαρχος δεμένους ἐπροσφῶρει
κ' ὁ Φασουλῆς ὁ μοσκαζῆς
ἀνέκραξε μετὰ χαρῆς:
ἀλλήθεια θέλουν δεσμο τοῖστούτ' ψηροσφῶροι.

Ἀκούονται καλλιπεῖς
κ' ἄβρῶν χειλέων φράσεις,
ὅπου δὴν ξέρει τί νὰ πῆς
γιὰ τῶν Ρωμῶν τὰς κράσεις.

Κανεὶς πατὴρ ἀγορητῆς δὴν φαίνεται χυδαῖος,
καὶ λέγεται πῶς ἔδρακαν ἰσθ' ἐκλογὰς σπουδαῖως
λητοποργόδοιοι πολλοὶ, κατασκευάσταις κ' ἄλλοι
σταυρατοὶ μεγάλοι.

Ἐξήφθη πάλιν τῶν Ρωμῶν ἡ πλάσις ἡ τελεία,
κ' ἔγινε σ' ὄλα τὰ νησιὰ
μεγάλῃ κοσμογαλαξιά,
σεῖεται Μωρηῆς καὶ Ροῦμελη, φριμάξ' ἡ Ἰθασσαλία.

Τὸ γένος ἀνταρμάζεται, κ' ἐλευθεροὶ καὶ δούλοι
βροντοῦν ἀπὸ τὸ Ταίναρο κ' ἀπὸ τὸ Κακο-Σούλι,
κ' ὑπὸ τὴν ἔνομον σκιάν τῶν λητοπορογόδικων
ἐξεπληρώθη μέγιστον πολιτικὸν καθήκον,
κ' ὑπὸ τσολιζῶδων ἀθλητῶν τὴν πτέρυν τὴν Ἀχιλλέων
ἐκρατυώθη κραταῖν τῶν μούρτων βρασιλείων.

Ἄνδρειοι κατασφάγησαν
κλεινῆς ἀνδρείας πλάσματα,
κρανικὰ διεφράγησαν,
καὶ δὴν καταπετάσματα,
πολλοὶ δὲ χειροπόδαρα πίσω κ' ἐμπρὸς ἐδέθησαν,
ἀπουσιάζοντες πολλοὶ παρόντες ἀνευρεθίσαν,
οὐ μὴν καὶ σῶματα νεκρῶν παραιτήσαν τὰ μνήματα
κ' ἐνεφαισίθησαν πολλοῖς ψηφίσουσι εἰς τμήματα.

Τρέχουν ἐδῶ, τρέχουν ἐκεῖ,
σκορποῦν παρὰ μὲ τὸ σακί.
Πρὸς ἄλλους ἐχαρίζοντο κεφάλαια καὶ τόκοι
καὶ δωρῶν ἐδίδοτο πρὸς ἄλλους καλκαμπόικς,
κ' εἰς τούτους ἐμοιζῶντο τεσάρουχια καὶ πετωμάτα,
ποῦ τὰ φοροῦν σταυρατοὶ καὶ πάνε ἰσθ' ἄγια χωμάτα.

Τῆς ἐλευθέρως ταύτης γῆς
τοὺς ἐλευθέρους ἐκλογεῖς
λίνε πῶς πάλιν εὐκολὰ καθεῖς ἔδωροδοκί,
ἐκείνοι μὲ πετωμάτα, κ' αὐτοῖς μὲ καλκαμπόικς.

Τοῦ νόμου τοῦ Ρωμαϊκοῦ τὸ κράτος ἐνησκήθη,
καὶ πάλιν ἐτηρήθησαν τὰ πάτρια μὲς ἦθη,
καὶ ψηροροῖν νηστικὸ μὲ στόματ' ἀνοικτὰ
ἐχόρτησαν σπληνάντερα καὶ πάτρια σρικτὰ,
κ' ἔδειχναν κλέφταις λιγεροὶ
τὴν λιγερὴ τῶν μέσθ,
τὴν φοντανέλα τὴν λερῆ,
τὸ λιγδωμένο φῆσι.

Κλάψε, Πατριδὰ, τὸ πογγί τοῦ κάθε Μπεροτολιδίου,
ποῦ μοιραζε νικέλινα, συγνάταικς, κολονάτα,
καὶ μῆνιν ἔειδε, Θεὰ, Φορέστη-Μαντζαβίνου,
ποῦ τόσοσ λόγος ἔγινε γιὰ τὰ Μαντζαβινάτα.

Ὁ δὲ Φορέστης ἴθυμωσε καὶ τοῦπε: Μαντζαβίνε,
δὴν ἔλαικε τὴν καταγωγὴν ἐκ τῶν Μαντζαβινάτων,
Κροσὸς δ' ἀπακρίσθησεν ἀπέδειξε πῶς εἶναι
Κερακλονίτης γῆνοσ γενῶν ἀρχαιοτάτων,

κι' ἀνήγαγε τὸ γένος τοῦ 'στὰ χίλια τετρακόσα
κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσα.

Τοιαῦτα κι' ἄλλα μὲ φωνὴν
διάφορον κραυγάζει,
καὶ παλαιὰν περγαμινὴν
ἀπὸ τὴν τσέπη βγάζει,
κι' ἀγρίως κατεδίωκε μ' ἐκείνην τὸν Φορέστην
ὡς κί φρικώδεις Ἐρινύος τὸν στυγερόν 'Ορέστην.

Ἡ Μούσα σὺ τῶν ἐκλογῶν, περιφραδὴς ὡς πάλαι,
τὸν ἄνδρα τὸν πολύτροπον, τὸν Μονοκροῦσον ψάλε.
Ὅπως μ' εὐφράδειαν πολλὴν
ἀνέπτυξε προχείριος
'στὴν ἐξελέγχουσαν Βουλὴν
τῆς ἐκλογῆς τὸ κύριος.

Καὶ τοὺς εἶπε: βρε παιδιὰ, νὰ μὴ λέτε σαχλαμάρις,
κι' ἔκανα τὴν ἐκλογὴν μὲ δεκαεφτά δεκάρις.
Δανεικὰς κι' αὐταῖς τῆς πῆρα μὲς 'στὸ χάλι τὸ φρικτὸ,
'βρέθηκε καὶ μὰ 'δικὴ μου κι' ἔγιναν δεκακοκτὼ.
Καὶ σὰς λέω μὰ τὸν Ἅγιο πῶς μὲ τὸ ποσὸν ἐκεῖνο
ἔβγαλα τὸν ἑαυτὸ μου καὶ τὸν νέο Μαντζαβίνο.

Μόλις ἦλθα 'στὴν Ἀθήνα,
τῆς Ἀθῆνας Μονοκροῦσου
φλουροῦν αὐτὰ κι' ἐκεῖνα,
μοῦ πειράζουν καὶ τὸ μούσι.

Γράφω ἄν 'στῆς ἐφημερίδες πῶς 'μπορῶ σὲ μὴν ἡμέρα
τῆς Βουλῆς τῆς στρουγγιᾶς βλαῖς νὰ τῆς πάρω πέρα πέρα.
Τὸν κακὸ τους τὸν καιρὸ
κι' ἓνα μπάλωμα γερὸ,
καὶ τὰ μαῦρα τους τὰ σῦκα...
ποὺ 'στὸ διαβόλο τους 'βρῆκα.

Πλὴν ἐγὼ ταῦτά μου κλείνω
γὰ τὰ λόγια των αὐτῶ,
κι' οὔτε μὴ δεκάρα δίνω
ἀπὸ τῆς δεκαεφτά.

Κι' ἄς μάθουν ὅλ' οἱ προῦγοντες κάθε βαρῆς καὶ χρώματος
πῶς Μονοκροῦσος λέγομαι κι' εἰμαι καὶ μονοκόμματος.
Εἶπε, κι' ὁ κόσμος ὁ παρὼν φρονήτης ἀλαλάζει,
κι' ὅλος μὲ ζήτω δυνατὰ
τὸν Μονοκροῦσον χαιρετῶ,
ποὺ κόμμα δὲν ἀλλάζει.

Τρίτεις βαρὺ 'στὰ τμήματα καὶ σπαθφορόρον ζίφος,
κι' ὁ Σαράβελας, ὅπου λέν πῶς τοῦλειψε μὴ ψῆφος,
διύλισε τὴν ἐκλογὴν τοῦ Καλογεροπούλου
ὡς ἔργον ἐπεμβάσεως καὶ φανεράς κι' ὑπούλου.

Κι' ὁ Κροστενίτης, προσφιλὴς κι' Ἡλείος ζήλευτός,
πρὸς ἄνδρα Στεφανόπουλου λογομαχεῖ κι' αὐτός,
κι' ἦλι λαμὰ σαββαθινὴν περιλυτοῦς ἐβόγγα
κι' ἡ πόλις τῆς Ἡλείας,
ὁπότεν ἐσχολιάζαν τὴν ἐκλογὴν τοῦ Δόγγα,
τὴν πλήρη ποικιλίας.

'Ενωτισθῶμεν ἐν σπουδῇ
καὶ ῥήτορος στομάλου,
τοῦ νέου Σάκη δηλαδὴ,
τοῦ βουλευτοῦ τῆς Πύλου,
ποὺ δίνει μὴ τὸ Μισυρλὴ καὶ μὴ τοῦ Κανδιανῆ,
κι' ἐνὸς παρὰ τοὺς κἀντι,
καὶ τοῦτος λέν πῶς τὸ πρῶτ' τῆς ροδαρῆς Δευτερας
τὸ καλαμάρι 'τίναξε 'στους σεβαστοὺς πατέρας.

Θρῆνος πολὺς καὶ κοπετὸς ἐνοστάσεων ἀπέφρων,
βάχη κακὰ Χριστοῦγενεα κι' ὁ Στάης τῶν Κυθῆρων.
Σοφίος ὁ Κυθῆριος, μὰ κι' ὁ Δελακοβίας,

του λένε πως επέτυχε διά μεγάλης βίας,
και κάνουν και τόν Στάνιν
να τρέμει σάν τόν Κάλιν.

Ἀκούσωμεν και τήν φωνήν Κουλούρη του στωμύλου,
ἀποτυγόντος βουλευτοῦ τῆς πολυάνδρου Μήλου.
Καί τοῦτος καθὼς φαίνεται παντάπασιν δέν στέργει
μήτε τόν Προβελέγγιο, μήτε και τόν Ἀπέργη.
Ὅμως τό τμήμα τῆς Βουλῆς κί αὐτήν ἐπικυροῖ
καί στόν Κουλούρη δίδονται κουλούρια και τυρί.

Πένθησον, Αἰγιάλεια, θρήνη προῖ και βράδδου,
κί ἔβγαλαν ὡς ἀνήλικον τόν Πολυχρονιάδη,
και τούλεγαν μέσ ἴσθης Βουλῆς τάς ἐνηλικίους σφαίρας :
τέτοιο παιδί πως εἰμπορεῖ νά λέγεται πατέρας ;
και μεριστοῖ τοῦ ἄρναζιν τά φράγκικα νά βγάλῃ
και ναυτικὰ νά βάλῃ.

Πολλοί τόν παρηγόρησαν ἀπό τό κάθε κόμμα
και τούπαν : εἶσαι προσφιλέης,
μά γιὰ τήν ἔδραν τῆς Βουλῆς
εἶσαι μικρός ακόμα.

Σύρε ἴσθην Αἰγιάλεια, τήν ἡλεμένην κόρη,
και ἴπες πως μέσά ἴσθης Βουλῆς
εἴπαν ἀλλάχτο ποῦλι,
δέκα χρονῶν ἀγόρι.

Κί ὁ Δεληγιώργης ἠθύμως μέ δίκαιον θυμόν
κυσήσον ἦτο τοῦ μικροῦ μεγάλου κηδεμόν,
οἶκον ἠκούσθη κί ὁ Τραυλός τόν νέον μακαρίζων
και πρῶος ψιθυρίζων :
τέτοια κί ἔμένα μουκικαν κοροδιώντες λύκοι
κί ἀνήλικον μ' ἐπέρασαν γιὰ τό Προεδρλίκι.

Νέος φιλόπατρις ἀγών
κί ἔξελεγεις τόν ἐκλογών.
Σήμερον τό κεφάλικον
τῆς νέας σωτηρίας
μέ γέροντα παμπάλαιον,
ἀντάξιον λατρεῖας.

Σήμερα ξαναπλέκεται κοροδικό στερῆν,
σήμερα κί ὁ Μπακόπουλος εἰς τήν Βουλήν ἐφάνη,
κί ἐκάθισε περίλυπος ἴσθό πλάι τοῦ Λεβιδῆ,
γιατί κί αὐτός τὰ γάλας μετὰ τοῦ Κοροδιῆ.

Ἡ φρίκη μεταστάσεως σκληρῆς κί ἀπροσοκῆτου,
κί ὁ Ράλλης τόν ἐκάλεισ ἴσθῆ θεία τῆ ἴδικη του,
κί αὐτός προθύμως ἐσπευσε, κί ἔπειτα σάν τό χέλι
σιγά σιγά ξεγλιόστρησε, και δίγως νά τό θέλῃ
ἔβηκε δίπλα ἴσθον πκαπτοῦ
κί ἐστάκωσε τήν Ἀλεποῦ.

Κί ὁ κύριος Θεόδωρος μόνο πού δέν τόν φίλησε
και φιλικὰ τοῦ ἴμιλησε
Συγκαιωνίας Ἰγπουγγόν πως θά τόν κἀνῃ γρήγορα,
κί ἄλλα πολλὰ πρηγόρα.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ' ἡμέρα,
κί ἀδιάκοπα κουνάτε τόν τόν γέρο μας πατέρα.

Κί ὁ τόν Ναυτικόν Κωνσταντῆ μέ τὰ μέγαρα σκέλη
λένε πως ζῆπυνησε κί αὐτός κί ὑπαρχηγείαν θέλει,
και λένε πως τοῦ ἴμορσε και τούτου παλαμίδα,
και γίνεται πρὸς τό παρὸν μασσάζι μέ κεραμίδια.

Ἐορτῆ τῶν Χριστουγέννων, ὄμοιο, φαγοπότι, ζεῦσι,
σαζέλαμπουμπα, τραυλικὰ,
και κουνάτε σιγαλά

και τοὺς δύο Διοσκουρούς, Κάστορα και Πολυδεύκη,
τόν Ἀλέκο τόν Μεσσία, πούχει γλώσσα σάν ψαλλίδι,
και τόν Κόντη τόν Μεσσία, πούχει μέση δακτυλίδι.

Και σ' αὐτούς οἱ μάγοι πῆνε, πέφτον δῶρα σάν βροχή...
πότε λέν κί οἱ δύο πως κάνουν ἐνα κόμμα, μιά ψυχή,
πότε πάλι ξεχωρίζουν κί ἔχουν τά τανακίκα χωρία
και μάς βάζουν κάθε τόσο σέ μεγάλη στενοχωρία.

Ἐορτῆ τῶν Χριστουγέννων... και τοῦ χρόνου, βρέ παιδιά,
ν' ἀλώθῃ τό Παρλαμένο, νά χυθῶν και τὰ κλειδιά.

Καί καμπόδια ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Βασιλεῖς ὁ Πρωτόπουλος, γιατρός μας κοτσονάτος,
εἰς τό Πανεπιστήμιον διορισθεὶς ἐσχάτως,
ἀπήγγειλε τόν λόγον του κί αὐτός τόν ἐναρτηρίων
εἰς δημηγούρας τρανῆς πυκνὴν ἀκαρτήριον.
Κί ἴλοι τόν κατησπασήσαν κί ἐφώκωναν πολλὰκις :
ἄξις κί ὑπεράξις αὐτός ὁ Βασιλάκης.

Ὁ πολὺς Ἐπαμεινώνδας, ὁ Κυριακίδης ἦτοι,
συγγραφεὺς ἀπὸ τήν Ἠλόι μέ καλέμι σάν μακνήτη,
ἔβγαλε λαμπρὸν βιβλίον πρὸς τιμὴν και τῆς πατρίδος
τῆς Ἐνάτης και Δεκάτης Ἐκκονταετηρίδος.
Χρονῶν ἑκατὸν συμβάντα, τέχνη, φῶτα και σοφία,
πλοῦτος εὐκλεῶν εἰκόων κί ἐντελής τυπογραφία,
ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει ἱερομακίας τυπωθὲν
εἰς τὸν ἀδελφῶν Γεράρδου, και παγκάλως ἐκδοθὲν,
και πωλούμενον ἐν ταύτῃ τῇ μεγάλῃ γεννετερίῳ
εἰς τοὺς ἀδελφοὺς Γεράρδου, ἴσθου Δεπάστα και ἴσθου Σφύρα.
Ἐν Ἀθῆναις ὅμως τοῦτο μυριόχρυσον πωλεῖται
ἴσθην Ἐστίαν τοῦ Κολλάρου, βιβλιόφιλο πολίται.

Ἰσθό Λούβρο τό περίφημο, ἴσθό Λούβρο τό μεγάλο
νά πάτε δίγως ἄλλο,
πού μοναμάδων πλημμυρὴν περικαλλῆς πληθῶρα
και τρέχουν μπρός και πίσω σας μέ τῶσην προθυμίαν...
ἐκεῖ πού ὁ ἀγοράζετε θά πένετε και δῶρα,
κί ἂν τρεῖς δραχμάς πληρώσετε θά πάρετε τήν μίαν.
Τουισοτρῶπως δέ μ' αὐτό τό δίδει και λαμβάνειν
μήτε θά συλλογίζεσθε καθόλου τήν δαπάνην.
Διὰ ἴσθου Λούβρου σπεύσατε τὸν προκαλοῦντα πλοῦτον,
πάρτε τό πορτοφῶλι σας, ἂν ἔχετε τοιοῦτον,
κί ἔμπρός ἴσθον Κανελλόπουλον μικροῦ μεγάλου στήθε
κί αὐτὸν εὐχαριστεῖτε,
πού τέγνας καταργεῖται μεγάλας και μισρίας
κί ὑποχρεῖται δι' αὐτῶν κυρίου και κυρίας.